Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 23 oktober 2013 *

”Gemenskapsformgivning — Ogiltighetsförfarande — Registrerade gemenskapsformgivningar föreställande en kopp och ett fat med räfflor samt en djup tallrik med räfflor — Ogiltighetsgrund — Otillåten användning av ett verk som skyddas av en medlemsstats upphovsrättslagstiftning — Artikel 25.1 f i förordning (EG) nr 6/2002”

I målen T-566/11 och T-567/11,

Viejo Valle, SA, L’Olleria (Spanien), företrätt av advokaten I. Temiño Ceniceros,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av V. Melgar, i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparten i förfarandena vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

Établissements Coquet, Saint-Léonard-de-Noblat (Frankrike), företrätt av advokaten C. Bouchenard,

angående talan i två mål mot de beslut som harmoniseringsbyråns tredje överklagandenämnd meddelade den 29 juli 2011 (ärendena R 1054/2010-3 och R 1055/2010-3) om ogiltighetsförfaranden mellan Établissements Coquet och Viejo Valle, SA,

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden N. J. Forwood samt domarna F. Dehousse (referent) och J. Schwarcz,

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av de ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 31 oktober 2011,

med beaktande av harmoniseringsbyråns svarsinlagor som inkom till tribunalens kansli den 9 mars 2012,

med beaktande av intervenientens svarsinlagor som inkom till tribunalens kansli den 16 februari 2012,

* Rättegångsspråk: spanska.

med beaktande av sökandens yrkande att målen T-566/11 och T-567/11 ska förenas,

med beaktande av harmoniseringsbyråns och intervenientens yttranden över en eventuell förening av målen T-556/11 och T-567/11,

med beaktande av att målet hänskjutits till andra avdelningen och att en ny referent utsetts,

med beaktande av besluten av den 26 februari 2013 om avslag på sökandens begäran om vilandeförklaring av målen,

med beaktande av att ingen av parterna en månad efter delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet i målen avslutats hade inkommit med en begäran om muntlig förhandling, och med beaktande av att tribunalen således, på grundval av referentens rapport och med tillämpning av artikel 135a i tribunalens rättegångsregler, har beslutat att avgöra målen på handlingarna,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Viejo Valle, SA, är innehavare av de registrerade gemenskapsformgivningarna nr 384912-0001 och nr 384912-0009. Ansökningarna inkom till harmoniseringsbyrån den 9 augusti 2005 och offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsformgivningar* den 18 oktober 2005 (nedan kallade de omtvistade formgivningarna).

2 De omtvistade formgivningarna används, enligt registreringsansökningarna, för porslinsföremål, vilka återges på följande sätt,

— såvitt avser gemenskapsformgivning nr 384912-0001:

— och, såvitt avser gemenskapsformgivning nr 384912-0009:

3 Intervenienten, Établissements Coquet, ingav den 30 september 2008 ansökningar om ogiltighetsförklaring av de omtvistade formgivningarna till harmoniseringsbyrån. Ansökningarna grundade sig på artikel 25.1 f i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 2002, s. 1).

4 Till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring åberopade Établissements Coquet två porslinsföremål – en kopp med fat (gentemot gemenskapsformgivning nr 384912-0001) och en djup tallrik (gentemot gemenskapsformgivning nr 384912-0009), vilka ingår i porslinsföretagets serie Hémisphère, modell Satin. Établissements Coquet gjorde gällande att företaget enligt fransk lagstiftning hade upphovsrätt till de aktuella porslinsföremålen.

5 Établissements Coquet bifogade nedan återgivna fotografier till ansökningarna om ogiltighetsförklaring.

— Följande fotografier avser ansökan om ogiltighetsförklaring av gemenskapsformgivning nr 384912-0001:

— Följande fotografier avser ansökan om ogiltighetsförklaring av gemenskapsformgivning nr 384912-0009:

6 Den 7 april 2010 förklarade annulleringsenheten de omtvistade formgivningarna ogiltiga med stöd av artikel 25.1 f i förordning nr 6/2002.

7 Sökanden överklagade den 10 juni 2010 annulleringsenhetens båda beslut till harmoniseringsbyrån.

8 I två beslut av den 29 juli 2011 (ärendena R 1054/2010-3 och R 1055/2010-3) (nedan kallade de angripna besluten), avslog harmoniseringsbyråns tredje överklagandenämnd sökandens överklaganden.

9 Överklagandenämnden ansåg att det var uppenbart att sökanden saknade grund för påståendet att Établissements Coquet inte i tillräcklig mån hade identifierat det skyddade verket och därför inte hade uppfyllt villkoren i artikel 28.1 b iii) i kommissionens förordning (EG) nr 2245/2002 av den 21 oktober 2002 om tillämpning av rådets förordning (EG) nr 6/2002 om gemenskapsformgivning (EGT L 341, s. 28).

10 Sökanden hade inte heller fog för påståendet att Établissements Coquet inte hade inkommit med uppgifter som styrkte att företaget var upphovsrättsinnehavare.

11 Överklagandenämnden prövade även sökandens påstående att det porslin som Établissements Coquet hade åberopat till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring inte kunde vara upphovsrättsligt skyddade, utan var industriella formskapelser som enbart kan skyddas av formgivningslagstiftningen.

12 Överklagandenämnden fann härvid att de verk som Établissements Coquet hade åberopat inte var själva porslinsförmålen (kopp med fat och en djup tallrik), utan räffelmönstret på sidorna av föremålen. Établissements Coquet hade hela tiden klart vidhållit att företaget inte vände sig mot sökandens användning av föremålens form, utan dess användning av föremålens mönster, vilket enligt Établissements Coquet kunde vara upphovsrättsligt skyddat.

13 Överklagandenämnden slog vidare fast att Établissements Coquet hade styrkt att den omständigheten att ett verk är industriellt, vilket sökanden hade gjort gällande, inte utgjorde grund för att neka upphovsrättsligt skydd.

14 Verket utgörs enligt överklagandenämnden av mönstret på porslinsföremålen. Detta består av smala, parallella, koncentriska obrutna räfflor av samma mått som applicerats på hela utsidan av koppen och på nästan hela ovansidorna på fatet och på den djupa tallriken, förutom i det runda mittenpartiet. Mönstret gör det möjligt att särskilja dessa föremål och ger dem en tillräckligt originell karaktär för att motivera rättsligt skydd enligt fransk lagstiftning.

15 Överklagandenämnden påpekade att sökanden inte hade angett varför det aktuella mönstret inte skulle kunna vara upphovsrättsligt skyddat. Sökandens argument att det inte hade någon ”konstnärlig” karaktär var enligt nämnden inte ett relevant kriterium. Sökanden hade även gjort gällande att mönstret saknade originalitet, men hade inte anfört några bevis för detta påstående.

16 Överklagandenämnden fann på denna punkt slutligen att den av Établissements Coquet åberopade ytbehandlingen på porslinet kunde anses ingå i kategorin intellektuella skapelser som kan återspegla upphovsmannens personlighet och att den i denna egenskap skyddas av den franska upphovsrättslagstiftningen.

17 Därefter prövade överklagandenämnden sökandens argument angående användningen av det skyddade verket inom ramen för systemet för gemenskapsformgivning. Sökanden hade härvid gjort gällande att en jämförelse av porslinsföremålen vid en helhetsbedömning visade att det fanns stora skillnader mellan dem samt att även den grad av frihet som formgivaren har haft skulle beaktas.

18 Överklagandenämnden anförde att dessa argument avsåg en annan ogiltighetsgrund än den åberopade, nämligen den i artikel 6 i förordning nr 6/2002. För att pröva den ogiltighetsgrund som åberopats i det nu aktuella fallet är det enligt nämnden inte nödvändigt att jämföra porslinsföremålen genom en helhetsbedömning, utan bara att fastställa huruvida ett upphovsrättsligt skyddat verk har använts i de omtvistade formgivningarna. Skillnaderna mellan formerna på porslinsföremålen är irrelevanta. Relevant är däremot dels den omständigheten att det skyddade verket, alltså räffelmönstret, tydligt finns närvarande i de omtvistade formgivningarna, dels att räfflorna har applicerats på precis samma delar av porslinet. Enligt överklagandenämnden är det just dessa två egenskaper i förening som ger uttryck för det kreativa innehållet i det äldre verk som Établissements Coquets påstår att sökanden, utan tillstånd, har återgett – eller ”använt” – i de omtvistade formgivningarna.

19 Överklagandenämnden avslog följaktligen sökandens överklaganden.

Parternas yrkanden

20 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— slå fast att bilagorna till ansökningarna ska tillåtas som bevisning,

— ogiltigförklara de angripna besluten, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Harmoniseringsbyrån har yrkat att tribunalen ska

— slå fast att bilagorna B 7–B 14 till ansökan i mål T-566/11 och bilagorna B 7–B 15 till ansökan i mål T-567/11 inte kan tillåtas som bevisning,

— ogilla talan i båda målen, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— slå fast att bilagorna B 7–B 14 till ansökan i mål T-566/11 och bilagorna B 7–B 17 till ansökan i mål T-567/11 inte kan tillåtas som bevisning,

— ogilla talan i båda målen,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

23 Med beaktande av sökandens yrkande om förening av de nu aktuella målen och av övriga parters yttranden i frågan, ska målen förenas såvitt avser domen med tillämpning av artikel 50 i tribunalens rättegångsregler.

24 Sökanden har anfört ett antal grunder och argument. De kan sammanfattas på följande sätt.

25 Som första grund, avseende åsidosättande av artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002, har sökanden i huvudsak gjort gällande att Établissements Coquet inte inkom med nödvändiga upplysningar till harmoniseringsbyrån angående de skyddade verken.

26 Sökanden har vidareutvecklat argumenten till stöd för denna grund genom att göra gällande att Établissements Coquet inte har något upphovsrättsligt skydd för sina verk, eftersom de redan tidigare hade gjorts tillgängliga för allmänheten och eftersom de inte uppfyller kravet på originalitet.

27 Genom den andra grunden, avseende åsidosättande av artikel 25.1 f i förordning nr 6/2002, har sökanden i huvudsak gjort gällande att överklagandenämnden gjorde en felaktig bedömning när den fann att de omtvistade formgivningarna innebar en otillåten användning av Établissements Coquets verk.

28 Tribunalen ska först avgöra huruvida vissa handlingar som sökanden har bilagt ansökan och begäran om vilandeförklaring i de båda målen kan tillåtas som bevisning och, i så fall, om de är relevanta.

Huruvida vissa handlingar som bilagts ansökan och begäran om vilandeförklaring ska tillåtas som bevisning

29 Sökanden har inkommit med handlingar till tribunalen som inte ingavs till harmoniseringsbyrån och som härrör från andra porslinsföretags webbplatser, från muséer och från tidningar (bilagorna B 7–B 14 till ansökan i mål T-566/11 och bilagorna B 7–B 17 till ansökan i mål T-567/11). Enligt sökanden framgår det av dessa handlingar att andra företag före Établissements Coquet har använt smala koncentriska räfflor på utsidan av porslinsföremål och att detta mönster inte är originellt på något sätt, utan har använts i alla tider.

30 Av detta har sökanden dragit slutsatsen att Établissements Coquet i själva verket inte har någon upphovsrätt till de verk som åberopats till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring.

31 I samband med begäran om vilandeförklaring av den 3 december 2012 respektive av den 8 januari 2013 har sökanden lämnat in två domar från franska domstolar meddelade i november och i december 2012. I dem har respektive domstol – vid vilka Établissements Coquet väckt talan mot tredje man om intrång i upphovsrätten till samma verk som företaget har åberopat i förevarande mål – funnit att Établissements Coquet inte har upphovsrätt till verken.

32 Sökanden har av detta dragit slutsatsen att den ogiltighetsgrund som Établissements Coquet åberopade gentemot sökanden vid harmoniseringsbyrån inte längre kan göras gällande och att sökandens talan i båda målen ska bifallas, och de angripna besluten ogiltigförklaras, så snart de två nationella domarna vinner laga kraft.

33 Harmoniseringsbyrån och Établissements Coquet har gjort gällande att de handlingar som sökanden har lämnat in vid tribunalen inte kan tillåtas som bevisning och bestritt sökandens ståndpunkt.

34 Tribunalen konstaterar först och främst att sökandens handlingar i form av bilagorna B7–B14 till ansökan i mål T-566/11 och bilagorna B7–B17 till ansökan i mål T-567/11 utgör ny bevisning som överklagandenämnden inte hade tillgång till.

35 Dessa handlingar, som getts in först vid tribunalen, kan inte beaktas. Talan vid tribunalen syftar nämligen till att, i den mening som avses i artikel 61 i förordning nr 6/2002, pröva lagenligheten av beslut som harmoniseringsbyråns överklagandenämnder har meddelat, och tribunalen ska därför inte bedöma de faktiska omständigheterna på nytt, mot bakgrund av handlingar som getts in först vid tribunalen. Handlingarna ska därför avvisas som otillåten bevisning och deras bevisvärde behöver således inte bedömas (tribunalens dom av den 18 mars 2010 i mål T-9/07, Grupo Promer Mon Graphic mot harmoniseringsbyrån – PepsiCo (cirkelformad reklamartikel), REU 2010, s. II-981, punkt 24, av den 13 november 2012 i de förenade målen T-83/11 och T-84/11, Antrax It mot harmoniseringsbyrån – THC (radiatorer), punkt 28, se även, analogt, förstainstansrättens dom av den 14 maj 2009 i mål T-165/06, Fiorucci mot harmoniseringsbyrån - Edwin (ELIO FIORUCCI), REG 2009, s. II-1375, punkterna 21 och 22 och där angiven rättspraxis).

36 De domar från franska domstolar som bilagts begäran om vilandeförklaring utgör också ny bevisning som harmoniseringsbyrån inte hade tillgång till. Den omständigheten att domarna meddelades efter de angripna besluten föranleder ingen annan bedömning.

37 Den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 35 utesluter inte möjligheten att hänvisa till nationella domar först vid tribunalen under förutsättning att detta inte sker för att göra gällande att överklagandenämnden felaktigt har underlåtit att beakta faktiska omständigheter i en viss nationell

dom, utan i syfte att göra gällande att överklagandenämnden har åsidosatt en bestämmelse i förordning nr 6/2002 och att åberopa den nationella rättspraxisen till stöd för detta påstående (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 12 mars 2008 i mål T-332/04, Sebirán mot harmoniseringsbyrån – El Coto De Rioja (Coto D'Arcis), ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 56, av den 17 juni 2008 i mål T-420/03, El Corte Inglés mot harmoniseringsbyrån - Abril Sanchez och Ricote Saugar (BOOMERANG TV), REG 2008, s. II-837, punkt 37, och av den 12 november 2008 i mål T-270/06, Lego Juris mot harmoniseringsbyrån - Mega Brands (Röd LEGO-kloss), REG 2008, s. II-3117, punkterna 23–25).

38 Av det ovan anförda följer att medan de franska domar som bilagts begäran om vilandeförklaring klart ska avvisas med avseende på faktiska omständigheter vilka därigenom görs gällande och vilka överklagandenämnden inte hade tillgång till, ska de inte avvisas i den mån sökandens avsikt är att med stöd av dessa göra gällande att överklagandenämnden åsidosatte en bestämmelse i unionsrätten.

39 I det nu aktuella fallet har sökanden inkommit med de nationella domarna såsom stöd för ett enda argument, nämligen att ”eftersom en nationell domstol har slagit fast att de varor som [Établissements Coquet] har åberopat till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring inte på något sätt är immaterialrättsligt skyddade, … ska ogiltighetsgrunden underkännas helt, … eftersom det annars skulle uppkomma en irreparabel skada för sökanden, som skulle förlora sin legitima ensamrätt på grundval av en äldre obefintlig rättighet”.

40 Vad gäller detta argument ska det emellertid påpekas att, såsom Établissements Coquet har gjort gällande, de aktuella domarna enbart gäller mellan parterna i de nationella förfarandena och i de mål om upphovsrättsintrång i vilka de är parter. Domarna har således inte – ens om de vinner laga kraft – någon allmängiltig fastställelseverkan när det gäller frågan huruvida Établissements Coquet är upphovsrättsinnehavare.

41 Dessa domar kan således inte – till skillnad från lagakraftvunna administrativa beslut som antagits inom ramen för skyddssystem som grundar sig på att den immateriella rättigheten registreras efter administrativ ansökan – föranleda unionsdomstolen att slå fast att ändamålet med talan har förfallit och att anledning saknas att döma i saken (se, beträffande fall där anledning befunnits saknas att döma i saken på grund av att den åberopade varumärkesrätten förklarats upphävd genom ett lagakraftvunnet beslut med allmängiltig verkan, meddelat av behörig varumärkesmyndighet, förstainstansrättens beslut av den 26 juni 2008 i de förenade målen T-354/07–T-356/07, Pfizer mot harmoniseringsbyrån – Isdin (FOTOPROTECTOR ISDIN), ej publicerat i rättsfallssamlingen, och av den 27 februari 2012 i mål T-183/11, MIP Metro mot harmoniseringsbyrån – Jacinto (My Little Bear).

42 Det enda argument som sökanden har anfört med stöd av de franska domarna, vilket således utgör det enda skälet till att de gavs in – närmare bestämt att domarna per automatik skulle innebära att det saknades grund för Établissements Coquets ansökningar om ogiltighetsförklaring – ska följaktligen underkännas.

43 Med hänsyn till att sökanden inte har anfört något annat argument med stöd av domarna i fråga (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 37 nämnda målet Coto D'Arcis, punkt 57) och med beaktande av att det inte ankommer på tribunalen att utforma sökandens talan (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 29 november 1993 i mål T-56/92, Koelman mot kommissionen, REG 1993, s. II-1267, punkt 23, och förstainstansrättens dom av den 17 september 2007 i mål T-201/04, Microsoft mot kommissionen, REG 2007, s. II-3601, punkterna 94 och 97), kan de aktuella franska domarna, vilka ska avvisas redan på grund av de faktiska omständigheter som görs gällande genom dem, inte heller i övrigt beaktas vid prövningen av de angripna beslutens lagenlighet. De ska därför anses irrelevanta.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002, med hänvisning till att Établissements Coquet inte inkom med nödvändiga upplysningar till harmoniseringsbyrån angående de skyddade verken

44 Sökanden har gjort gällande att Établissements Coquet inte inkom med alla nödvändiga upplysningar till harmoniseringsbyrån angående de skyddade verken. Établissements Coquet har enligt sökanden bland annat inte styrkt vid vilken tidpunkt verken skapades och inte heller uppgett vilken fysisk person som är den faktiska upphovsmannen.

45 Enligt sökanden uppstår upphovsrätten enligt fransk rätt genom att verket skapas och i samma ögonblick som det skapas. Man måste känna till verkets upphovsman och vid vilken tidpunkt det skapades för att kunna avgöra om det uppfyller kravet på originalitet och om verket till följd härav är skyddat eller om det redan innan hade skapats av en annan upphovsman. Sökanden anser dessutom att det var Établissements Coquets skyldighet att styrka överlåtelsen av upphovsrätten från den fysiska person som skapat verket till Établissements Coquet.

46 Harmoniseringsbyrån och Établissements Coquet har bestritt sökandens argumentation. Enligt dem inkom Établissements Coquet med nödvändiga och tillräckliga upplysningar till harmoniseringsbyrån.

47 Av artikel 25.1 f och 25.3 i förordning nr 6/2002 i förening med artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002 framgår, för det första, att en gemenskapsformgivning ska förklaras ogiltig om formgivningen innebär en otillåten användning av ett verk som skyddas av en medlemsstats lagstiftning om upphovsrätt. För det andra framgår det att ansökan om ogiltighetsförklaring enbart kan göras av upphovsrättsinnehavaren. För det tredje ska ansökan innehålla en återgivning och en beskrivning av det skyddade verk som ansökan grundar sig på samt de omständigheter som visar att den som har ansökt om ogiltighetsförklaring är innehavare av upphovsrätten.

48 Såvitt avser frågan huruvida de ansökningar om ogiltighetsförklaring som Établissements Coquet gav in till harmoniseringsbyrån innehöll en återgivning och en beskrivning av de skyddade verk på vilka ansökningarna var grundade, delar tribunalen överklagandenämndens bedömning att Établissements Coquet med god marginal tillfredsställde kraven i detta avseende i artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002.

49 I ansökningarna om ogiltighetsförklaring av den 30 september 2008 identifierade Établissements Coquet nämligen de verk som åberopades till stöd för ansökningarna med hjälp både av bifogade fotografier av verken och av skriftliga beskrivningar. De beskrivna föremålen utgjordes dels av en vit kopp som har smala räfflor på utsidan och en slät insida, med tillhörande vitt fat med en bred, lätt uppåtsluttande räfflad kant och ett platt slätt litet parti, dels av en djup tallrik med en mycket bred kant som är horisontell med smala räfflor, samt en liten fördjupning i mitten, slät och skålformad, som även utgör tallrikens botten.

50 Tribunalen redogör nedan för skälen till att den inte kan godta sökandens argument att Établissements Coquet borde ha tillhandhållit uppgifter om de datum då verken skapades, den fysiska person som skapade verken och bevis för att vederbörandes upphovsrätt har överlåtits till Établissements Coquet.

51 Enligt artikel 25.3 i förordning nr 6/2002 och artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002 måste den som ansöker om ogiltighetsförklaring av en gemenskapsformgivning med stöd av en upphovsrätt som skyddas av en medlemsstats lagstiftning vara innehavare av denna upphovsrätt och inge bevisning till harmoniseringsbyrån som styrker detta förhållande.

52 Vid bedömningen av frågan huruvida den som ansökt om ogiltighetsförklaring är upphovsrättsinnehavare i den mening som avses i denna bestämmelse och av frågan om styrkande av upphovsrätten vid harmoniseringsbyrån måste det tas hänsyn till den nationella rätt som åberopats till stöd för ansökan om ogiltighetsförklaring, i detta fall fransk rätt. Tillämplig nationell rätt har nämligen

i detta sammanhang betydelse särskilt för att fastställa hur upphovsrätten till det verk som åberopats till stöd för ansökan om ogiltighetsförklaring kan förvärvas och styrkas (se, för ett liknande resonemang och analogt, tribunalens dom av den 18 januari 2012 i mål T-304/09, Tilda Riceland Private mot harmoniseringsbyrån – Siam Grains (BASmALI), punkt 22).

53 Det framgår av handlingarna i målet att upphovsrättsinnehavaren enligt fransk rätt är, såvida inte något annat bevisas, den vars namn anges när verket görs tillgängligt för allmänheten.

54 I fransk rätt stadgas visserligen, såsom harmoniseringsbyrån och Établissements Coquet har påpekat, att ”upphovsmannen till ett intellektuellt verk åtnjuter, redan på grund av att verket har skapats, en exklusiv immateriell rättighet till verket som kan göras gällande gentemot alla och envar” (artikel L. 111-1 i den franska lagen om immateriella rättigheter, code de la propriété intellectuelle, nedan kallad CPI) och att ”verket anses ha skapats, oberoende av huruvida det gjorts tillgängligt för allmänheten, redan genom genomförandet av upphovsmannens idé, oavsett om det fullbordas” (artikel L. 111-2 i CPI). Det föreskrivs emellertid även att ”ställningen som upphovsman tillkommer, såvida inte något annat bevisas, den eller dem i vilkas namn verket görs tillgängligt för allmänheten” (artikel L. 113-1 i CPI) och att ”innehavare av det kollektiva verket är, såvida inte något annat bevisas, den fysiska eller juridiska person vars namn anges när verket görs tillgängligt för allmänheten, och det är denna person som är upphovsrättens innehavare” (artikel L. 113-5 i CPI).

55 Établissements Coquet har preciserat att upphovsrätten till ett verk enligt fransk rättspraxis tillkommer den juridiska person som utnyttjar verket kommersiellt i sitt namn, såvida inte den fysiska person som är verkets upphovsman gör anspråk på rätten.

56 Även om överklagandenämnden således hade fel när den i de angripna besluten anförde att upphovsrätten uppstod i och med att verket skapades ”och/eller gjordes tillgängligt för allmänheten” – eftersom det framgår av CPI att denna rättighet uppkommer redan på grund av att verket skapats – saknar denna omständighet betydelse. Den enda relevanta frågan är vem som ska anses vara upphovsrättsinnehavare, närmare bestämt den fysiska eller juridiska person vars namn anges när verket görs tillgängligt för allmänheten, såvida inte den fysiska person som har skapat verket gör anspråk på rätten.

57 Sökanden kan således inte med framgång göra gällande att harmoniseringsbyrån borde ha krävt upplysningar om skapandet av verken, såsom vid vilken tidpunkt de skapades och skaparens identitet samt om överlåtelsen av upphovsrätten till Établissements Coquet. Sökanden kan inte heller med framgång hävda att överklagandenämnden borde ha bifallit sökandens överklagande i avsaknad av nämnda upplysningar.

58 Det ska för övrigt tilläggas att sökanden inte har bestritt att det utifrån de handlingar som Établissements Coquet gett in till harmoniseringsbyrån kan fastställas vid vilken tidpunkt de verk som åberopats till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring gjordes tillgängliga för allmänheten.

59 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den första grunden i den mån sökanden därigenom har gjort gällande att Établissements Coquet lämnade otillräckliga upplysningar till harmoniseringsbyrån angående de skyddade verken, och särskilt att företaget inte hade styrkt vid vilken tidpunkt verken skapades, vilken fysisk person som skapat verket eller att denna person hade överlåtit sina rättigheter till Établissements Coquet.

60 De argument som sökanden har anfört såsom en vidareutveckling av denna första grund – nämligen att Établissements Coquet inte har någon upphovsrätt eftersom andra företag i branschen hade använt ett mönster bestående av smala koncentriska räfflor på utsidan av porslinsföremål redan innan Établissements Coquet gjorde det och att detta mönster inte på något sätt är originellt utan har använts i alla tider – är, om inte nya, så åtminstone grundade helt på bevisning som lämnats in först vid tribunalen och därför ska avvisas.

61 Vid harmoniseringsbyrån påstod sökanden sålunda inte att andra företag före Établissements Coquet hade gjort de verk som åberopats till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring tillgängliga för allmänheten. Sökanden har för övrigt i sina ansökningar själv medgett att det är först vid tribunalen som den har åberopat bevisning på denna punkt.

62 Vad gäller påståendet att ett räffelmönster på ett porslinsföremål inte är originellt har sökanden inte bestritt överklagandenämndens bedömning att brist på originalitet visserligen gjordes gällande i förfarandet vid annulleringsenheten, men att inga bevis för detta förhållande gavs in till denna enhet.

63 Det framgår emellertid av rättspraxis att den prövning som tribunalen gör av lagenligheten av överklagandenämndens beslut mot bakgrund av artikel 61 i förordning nr 6/2002 ska göras med beaktande av de rättsfrågor som ställts under överklagandenämndens prövning. Tribunalens uppgift är således inte att pröva nya grunder som åberopats inför den eller att pröva de faktiska omständigheterna på nytt mot bakgrund av bevisning som har åberopats för första gången vid tribunalen. Att pröva sådana grunder och tillåta sådan bevisning skulle i själva verket strida mot artikel 135.4 i rättegångsreglerna. Enligt denna artikel kan parternas inlagor inte ändra föremålet för tvisten i överklagandenämnden (se analogt domen i det ovan i punkt 35 nämnda målet ELIO FIORUCCI, punkterna 21 och 22 och där angiven rättspraxis).

64 Av vad som anförts ovan i punkterna 60–63 följer att sökandenas påståenden angående att andra porslinsföretag redan har gjort verket tillgängligt för allmänheten och att mönstret inte är originellt, med hänvisning till att sådana mönster har använts i alla tider, ska underkännas. I den mån påståendena inte ska anses utgöra nya grunder och därmed avvisas, kan de likväl inte leda till bifall av talan, eftersom de bygger helt på otillåten bevisning.

65 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den första grunden och de påståenden som har anförts såsom en vidareutveckling av denna.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 25.1 f i förordning nr 6/2002, med hänvisning till att överklagandenämndens bedömning att de omtvistade formgivningarna innebar otillåten användning av Établissements Coquets verk var felaktig

66 Sökanden anser att det var fel av överklagandenämnden att slå fast att det verk som Établissements Coquet åberopade inte var koppen, fatet och den djupa tallriken, utan räffelmönstret på sidorna av dessa föremål. Sökanden har gjort gällande att andra egenskaper än de koncentriska räfflorna borde ha beaktats vid bedömningen av huruvida Établissements Coquet verk fanns närvarande i sökandens omtvistade formgivningar och således av huruvida detta utgjorde ett intrång i den av Établissements Coquets åberopade upphovsrätten.

67 Vid en bedömning av de olika beståndsdelarna i sökandens respektive Établissements Coquets porslinsföremål framgår det enligt sökanden att flera skillnader mellan parternas föremål ger dem olika egenskaper, vilket medför att de ger helt olika helhetsintryck. Skillnaderna innebär att det inte kan fastställas att det skyddade verket har använts i de omtvistade formgivningarna.

68 Det framgår enligt sökanden nämligen klart av bilderna att den enda gemensamma beståndsdelen hos parternas respektive koppar med fat och djupa tallrikar är räfflorna.

69 Établissements Coquets kopp har rundade former med ett speciellt öra. Dessa former är helt olika de koniska former som kännetecknar sökandens kopp. Sökandens fat har en slät mittrundel som relativt sett är större än Établissements Coquets fat samt en plattare kant, eftersom enbart den yttre delen av kanten sluttar. Sedd från utsidan är fördjupningen i sökandens djupa tallrik helt slät, bortsett från en skåra några millimeter från botten. Fördjupningen är rundare än den i Établissements Coquets djupa

tallrik och saknar kanter och graderingar. Tallrikarnas kanter skiljer sig åt vad gäller lutning och öppning – sökandens är mer rundade än Établissements Coquets, som är rätare. Räfflorna är dessutom bredare och mer markerade i de omtvistade formgivningarna.

70 Med beaktande av att formgivarens frihet är begränsad när det gäller porslinsföremål är det enligt sökanden omöjligt att anse att de omtvistade formgivningarna innebär användning av de verk som åberopats av Établissements Coquet.

71 Sökanden har tillagt att även om det skulle anses att det verk med avseende på vilket Établissements Coquet har gjort anspråk på skydd utgörs av ett räffelmönster på sidorna av företagets porslinsföremål, så måste man ändå fråga sig vilken del av det aktuella verket som är den originella delen.

72 Harmoniseringsbyrån och Établissements Coquet har bestritt sökandens argumentation.

73 Tribunalen erinrar om att den ogiltighetsgrund som Établissements Coquet har åberopat i det aktuella fallet inte baseras på att de omtvistade formgivningarna saknar särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, utan på en otillåten användning i samma formgivningar av ett verk som skyddas av en medlemsstats lagstiftning om upphovsrätt.

74 Av detta följer att den enda fråga som var aktuell vid harmoniseringsbyrån var huruvida Établissements Coquet var innehavare av en upphovsrätt enligt fransk lagstiftning och huruvida denna upphovsrätt var föremål för otillåten användning i de omtvistade formgivningarna.

75 I punkterna 48–59 ovan har det redan konstaterats att Établissements Coquet iakttog kraven i artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002 på att i ansökan om ogiltighetsförklaring återge och beskriva det upphovsrättsligt skyddade verk som ansökan grundade sig på.

76 Vad gäller påståendena att Établissements Coquet inte hade någon upphovsrätt på grund av att andra företag i branschen före Établissements Coquet har dekorerat porslinsföremål genom att applicera smala koncentriska räfflor på föremålens utsida och att detta mönster inte på något sätt är originellt utan har använts i alla tider, hänvisar tribunalen till det som redan anförts ovan i punkterna 60–64, nämligen att i den mån dessa påståenden inte ska anses utgöra nya grunder och därmed avvisas, kan de likväl inte leda till bifall till talan, eftersom de bygger helt på otillåten bevisning.

77 Argumentet inom ramen för denna grund avseende att överklagandenämnden borde ha beaktat inte bara mönstret på porslinsföremålen, utan även föremålens form, kan inte heller godtas, av de skäl som anges nedan.

78 Det verk som Établissements Coquet åberopade vid harmoniseringsbyrån till stöd för ansökningarna om ogiltighetsförklaring av de omtvistade formgivningarna omfattade visserligen inte bara mönstret på porslinsföremålen, utan även andra aspekter av dessa, såsom formen. Mönstret i sig åberopades emellertid klart av Établissements Coquet vid harmoniseringsbyrån såsom det konkreta uttrycket för ett kreativt arbete som skyddas genom upphovsrätten. Établissements Coquet har sålunda gjort gällande att originaliteten i porslinet ur serien Hémisphère ligger särskilt i den räfflade ytan och växlingen mellan räfflade och släta partier, en ytbehandling som enligt denna part präglas av originalitet och återspeglar upphovsmannens kreativitet.

79 Såsom framgår av den franska rättspraxis som getts in i ärendet och citerats av överklagandenämnden kan ett porslinsföremål, såvitt avser både form och mönster, enligt fransk rätt utgöra ett upphovsrättsligt skyddat verk när någon av dessa aspekter är resultatet av ett kreativt arbete och är originell på ett sätt som vittnar om upphovsmannens personlighet.

80 Det fanns således i princip ingenting som hindrade överklagandenämnden från att betrakta mönstret på Établissements Coquets porslinsföremål som ett verk som berördes av frågan om otillåten användning. Härigenom begränsade överklagandenämnden visserligen sin bedömning till en av aspekterna av parternas porslinsföremål. Av de två parterna i tvisten var det dock bara Établissements Coquet som eventuellt hade kunnat – även om så inte skedde – klaga på att överklagandenämnden på detta sätt avstod från att pröva vissa av de argument som företaget åberopat i egenskap av upphovsrättsinnehavare.

81 Det framgår av det ovan anförda att begränsningen av överklagandenämndens analys av mönstret på Établissements Coquets porslinsföremål i det aktuella fallet inte innebär att de angripna besluten är rättsstridiga.

82 Av detta följer att samtliga argument som sökanden har anfört i syfte att understryka skillnaderna mellan formen på de omtvistade formgivningarna och formen på Établissements Coquets porslinsföremål är irrelevanta.

83 De enda relevanta frågorna vid bedömningen av de angripna beslutens rättsenlighet är, för det första, huruvida räffelmönstret på Établissements Coquets porslin utgör ett intellektuellt verk, såsom överklagandenämnden fann, och, för det andra, huruvida detta verk var återgivet på de omtvistade formgivningarna, vilket i så fall innebar en otillåten användning av Établissements Coquets upphovsrättsligt skyddade verk.

84 Vad gäller den första frågan gjorde överklagandenämnden följande bedömning.

85 Den fann att verket utgjordes av mönstret på porslinet, bestående av smala, parallella, koncentriska obrutna räfflor av samma bredd som applicerats på hela utsidan av koppen och på nästan hela ovansidan på fatet och på den djupa tallriken, förutom i det runda mittenpartiet.

86 Enligt överklagandenämnden gör detta speciella mönster på porslinsföremålen det möjligt att särskilja dem och ger dem en tillräckligt originell karaktär för att motivera rättsligt skydd enligt fransk rätt. Förekomsten av de smala räfflorna omfattades således av de kriterier som fastställts i fransk rätt.

87 Överklagandenämnden påpekade att sökanden inte vid något tillfälle under förfarandet vid den uttryckligen hade redogjort för skälen till att den ansåg att mönstret på Établissements Coquets porslinsföremål inte motiverade upphovsrättsligt skydd. Nämnden fann att bristen på konstnärlig karaktär, som sökanden åberopat, inte var ett relevant kriterium. Den påpekade att sökanden även hade anfört att ett porslinsföremål täckt med räfflor saknade originalitet men inte hade anfört några bevis till stöd för detta påstående, samt att sökanden återigen, men utan grund, hade motsatt sig att Établissements Coquets verk förtjänade skydd enligt fransk rätt med hänvisning till att porslinet var en industriprodukt.

88 Överklagandenämnden fann slutligen att den av Établissements Coquet åberopade ytbehandlingen av porslinsföremålen, såsom denna återgetts, ”trots (eller på grund av) sin enkla form” utgjorde ett intellektuellt verk som kan återspegla upphovsmannens personlighet och att den i denna egenskap var skyddad av fransk upphovsrättslagstiftning.

89 Tribunalen konstaterar att sökanden inte har anfört något som föranleder en annan bedömning.

90 Sökanden har vid tribunalen nämligen inte bestritt överklagandenämndens, för övrigt korrekta, förklaringar angående irrelevansen av en konstnärlig bedömning av verket och tillämpligheten av upphovsrättslagstiftningen på industriprodukter. Vad gäller den påstådda bristen på originalitet har det redan konstaterats att samtliga bevis som sökanden har gett in till tribunalen till stöd för detta påstående ska avvisas.

91 Det kan således konstateras att sökanden inte har styrkt att överklagandenämnden gjorde fel när den fann att mönstret på Établissements Coquets porslin utgjorde ett upphovsrättsligt skyddat verk.

92 Vad gäller den andra frågan, avseende användningen av Établissements Coquets verk i de omtvistade formgivningarna, fann överklagandenämnden följande.

93 Den konstaterade för det första att det skyddade verket fanns närvarande i de omtvistade formgivningarna, i detta fall i form av samma räffelmönster, och för det andra att räfflorna hade applicerats på precis samma delar av porslinet. Överklagandenämnden påpekade att det är just dessa två egenskaper i förening som ger uttryck för det kreativa innehållet i det äldre verk som Établissements Coquets påstår att sökanden, utan tillstånd, har ”återgett – eller ’använt’ – i de omtvistade formgivningarna”.

94 Efter att ha medgett att de berörda porslinsföremålen hade räffelmönstret som gemensam beståndsdel har sökanden vid tribunalen enbart gjort gällande att räfflorna var ”bredare och mer markerade” i de omtvistade formgivningarna. Sökanden har i detta sammanhang hänvisat till generaladvokaten Mengozzis förslag till avgörande i mål C-281/10 P, PepsiCo mot Grupo Promer Mon Graphic, där domstolen meddelade dom den 20 oktober 2011 (REU 2011, s. I-10153) och till en påstådd begränsning av formgivarens frihet.

95 Dessa argument från sökandens sida räcker emellertid inte för att styrka att överklagandenämndens bedömning var felaktig.

96 Tribunalen påpekar först och främst att sökanden inte med framgång kan åberopa generaladvokaten Mengozzis förslag till avgörande i det ovan i punkt 94 nämnda målet PepsiCo mot Grupo Promer Mon Graphic, och en påstådd begränsning av formgivarens frihet.

97 Den ogiltighetsgrund som har åberopats i det nu aktuella målet är nämligen den som stadgas i artikel 25.1 f i förordning nr 6/2002 och inte, såsom i det ovan i punkt 94 nämnda målet PepsiCo mot Grupo Promer Mon Graphic, grunden i artikel 25.1 d i samma förordning.

98 Förevarande tvist ska således inte avgöras på grundval av en helhetsbedömning av två formgivningar i vilken en begränsning av formgivarens frihet som beror på tekniska eller legala krav – för övrigt inte fastställda i förevarande fall – kan göra den kunnige användaren mer uppmärksam på detaljer och göra det lättare att konstatera att den omtvistade formgivningen har särprägel (se domen i det ovan i punkt 35 nämnda målet Radiatorer, punkterna 43–45 och där angiven rättspraxis).

99 Målets utgång beror i stället enbart av svaret på frågan huruvida den omtvistade formgivningen innebär en ”otillåten användning” av det verk som skyddas av den berörda medlemsstatens upphovsrättslagstiftning.

100 Tribunalen delar således överklagandenämndens bedömning att det inte ankom på nämnden att vid prövningen av ogiltighetsgrunden jämföra de motstående formgivningarna genom en helhetsbedömning, utan enbart att fastställa huruvida det upphovsrättsligt skyddade verket hade använts i de senare formgivningarna, det vill säga huruvida det kunde konstateras att detta verk fanns närvarande i de senare formgivningarna, vilket innebär att de av sökanden åberopade skillnaderna mellan de motstående formgivningarna, såsom vad gäller koppens form, örats utformning eller formen på fördjupningen i den djupa tallriken, saknade relevans vid nämnda bedömning.

101 Vidare delar tribunalen även överklagandenämndens bedömning att mönstret på de omtvistade formgivningarna otvetydigt uppvisar en stor likhet med mönstret på Établissements Coquets porslinsföremål, både i det avseendet att mönstret har applicerats på samma ytor och att räfflorna i

båda fallen är smala, koncentriska och regelbundna. Att räfflorna på den ena formgivningen är bredare och mer markerade, såsom sökanden har gjort gällande, räcker inte för att eliminera denna likhet.

102 Av det ovan anförda framgår att sökanden vid tribunalen inte har styrkt att överklagandenämnden gjorde en felaktig bedömning när den fann, på grundval av tillgänglig bevisning, att det mönster på porslinsföremålen som Établissements Coquet hade åberopat till stöd för sina ansökningar om ogiltighetsförklaring var skyddat av fransk upphovsrättslagstiftning och att detta mönster utan tillstånd hade använts i de omtvistade formgivningarna.

103 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

104 Eftersom talan inte kan vinna bifall på någon av sökandenas grunder, ska talan ogillas i båda målen.

Rättegångskostnader

105 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

106 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska deras yrkanden bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) Målen T-566/11 och T-567/11 förenas såvitt avser domen.

2) Talan ogillas i båda målen.

3) Viejo Valle, SA ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som åsamkats Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) och Établissements Coquet.

Forwood Dehousse Schwarcz

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 oktober 2013.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 2

Parternas yrkanden 7

Rättslig bedömning 7

Huruvida vissa handlingar som bilagts ansökan och begäran om vilandeförklaring ska tillåtas som bevisning 8

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 28.1 b iii) i förordning nr 2245/2002, med hänvisning till att Établissements Coquet inte inkom med nödvändiga upplysningar till harmoniseringsbyrån angående de skyddade verken 10

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 25.1 f i förordning nr 6/2002, med hänvisning till att överklagandenämndens bedömning att de omtvistade formgivningarna innebar otillåten användning av Établissements Coquets verk var felaktig 12

Rättegångskostnader 16